

Kastanjekronerne ovenover hende summede Bierne. Det tonede deroppe som i en uhyre Kube.

Den sorte Pudelhvalp, der nu fulgte hende overalt, trillede sig foran hende i Gruset og sprang op ad hendes Kjole for at paakalde hendes Opmærksomhed. Den vilde lege. Tilsidst sprang den ud paa Græsplænen, hvor de plejede at more sig med hinanden. Her blev den staaende med sine smaa gnistrende Øjne opmærksomt rettet paa hende. Ved hver Bevægelse, hun gjorde, sitrede dens lodne Krop af Forventning. Men enten var det bare et nyt Kirsebær, der skulde føres til Munden, eller igen en Sten, der blev kastet over Skulderen.

Ogsaa en anden Tilskuer havde hun uden selv at vide af det. Oppe i Havestuedøren stod Pastor Gaardbo. Han havde besøgt den syge Tjenestepige og var gaaet gennem alle Stuerne uden at træffe nogen. Han havde allerede staaet der en lille Tid — lidt tvivlraadig.

Først idet han traadte ud paa Verandaen, hørte Jytte ham.

Hun løftede Hovedet, og da hun genkendte ham, rankede hun sig uvilkaarlig. Med Forundring og nogen Uro saae hun ham komme ned imod hende.

„Undskyld! . . . Jeg forstyrrer Dem vist. Men jeg er gaaet gennem hele Huset uden at træffe et Menneske. Ogsaa Husjomfruen har jeg forgæves søgt.“

„Er det Jægermesteren, De ønsker at tale med?“

„Nej, det er egentlig mere hans Frue idag. Men maaske jeg maa have Lov til at aflevere min Besked til Dem, Frøken Abildgaard. Jeg slipper saa for at gaa to Gange i samme Ærinde.“

Jytte var i Forlegenhed med, hvad hun skulde svare, Præsten ventede øjensynlig paa en Opfordring til at sætte sig. Han stod paa den anden Side af Bordet med Haanden paa Ryggen af en Stol.

„Jeg aner jo ikke, hvad det drejer sig om . . . Men vil De ikke tage Plads?“

„Tak. — Jeg kommer inde fra Oline. Det lader jo Gud ske Lov til, at hun skal komme over det. Hun er dog stadig en Del urolig og navnlig lidt bange for at være alene. De andre Piger